

EXTRAMATERIAL

Kapitel 24.1

Lund 3 juni 2013

...

När hon åt en mycket sen frukost, började hon att fundera på att kanske använda editorn igen. Det var bara för häftigt för att låta bli. Kanske teleportera sig till en plats längre bort. Kanske New York? Dit hade hon länge velat åka. Eller Sydney? Hon insåg snart att problemet var att det var en enkel resa och att hon måste ta sig hem igen på vanligt sätt. Tanken slog henne att skriva om programmet, så att det efter en viss tid genererade en kod som tog henne hem igen. Risken var då att hon plötsligt försvann från platsen där hon var. Det var omöjligt att på förhand veta om det skulle vara någon där som kunde se henne försvinna. Om hon hade haft en lägenhet någon annanstans, skulle hon kunna ha varit säker på att ingen skulle se henne dyka upp och försvinna. Då hade hon kunnat hoppa fram och tillbaka hur lätt som helst. Som det var nu,

var hon tvungen att vara på en allmän plats och där kunde finnas folk som kunde råka se henne. Hon skulle till och med kunna hamna på en övervakningsfilm. Nej, det var för riskabelt. Hon bestämde sig för att låta bli. Ett enkelhopp till en plats hon kände väl till skulle det bli till att börja med. Kanske en tur och retur kunde komma när hon hade blivit lite mer rutinerad och erfaren.

Efter en stund funderande, bestämde hon sig för Stockholm. Det var länge sedan hon hade varit där. Kanske gå på NK och prova ett par Louboutin-skor? De röda sulorna var fantastiskt sexiga. Kanske som en disputationspresent till sig själv? Helt oanvändbara förstås, men ändå så otroligt snygga.

När de bodde i Södertälje hade hon haft en kompis, vars mamma var från Hässelby. Hon pratade jämt om hur fint det var där och att det fanns fem badplatser inom gångavstånd. Det var nog smart att hoppa till någon plats lite utanför Stockholm och sedan ta tunnelbanan in. På Google Maps hittade hon en fotbollsplan inte långt från Hässelbygård tunnelbanestation. En fotbollsplan hade fungerat bra första gången. Varför ändra?

Klockan 04.00 var allt förberett och Ulla satt vid datorn. Nu var det dags för hennes andra teleportering. Hon log för sig själv. Hon var stolt till bristningsgränsen över sin bedrift.

”Fan, vad häftig jag är!” viskade hon till sig själv.

Hon skulle återigen bryta mot fysikens lagar - eller mot vad alla alltid hade trott var fysikens lagar.

Hon tryckte på RETURN.

Ulla befann sig plötsligt mitt på en fotbollsplan vid Hässelbygårdsskolan. Solen var redan uppe och det var ganska ljusst. Hon hade inte tänkt på att solen går upp tidigare i Stockholm.

Det var tyst och lugnt runt omkring. Fåglarnas kvitter var det enda som hördes. Det var så där lugnt och stilla, som det bara kan vara en mycket tidig sommarmorgon. Inga bilar, inga människor, bara en ljuvlig doft av sommar. Hon var faktiskt här. Hon hade faktiskt teleporterat sig till Stockholm. Hon blundade och log stort. Hon tog ett djupt andetag och njöt.

Vad ska man nu hitta på tills NK öppnar? Lite frukost vore gott. McDonalds på Drottninggatan har nattöppet. Det får duga.

”Hallå där! Var kom du ifrån?” hörde hon någon ropa.

Ulla vände sig hastigt om och såg några tonårskillar som just hade hoppat över staketet på den östra kortsidan av fotbollsplanen. De kom gående mot henne.

”Svara! Var kom du ifrån?” ropade en av dem mycket aggressivt.

Det var ett gäng ungdomar som hon inte hade sett innan. De hade säkert hållit till på lekplatsen som låg alldeles intill fotbollsplanen.

”Såg ni, killar?” ropade han till sina kompisar. ”Det dök plötsligt upp en tant mitt på fotbollsplanen!”

”Jag såg det. Det var helt tomt och plötsligt så bara stod hon där”, ropade en annan och började springa ifatt sin kompis.

Paniken närmade sig och hon började gå hastigt bort från killarna, mot utgången på den västra kortsidan. När hon vände sig om igen, såg hon fyra tonårskillar springa emot henne.

Ulla började också springa. Killarna följde efter och ropade.

”Stanna, för fan! Var kom du ifrån? Hur fan kunde du bara dyka upp?”

Som tur var, hade hon förberett sig noga och visste precis var tunnelbanestationen var. Nu gällde det att hålla huvudet kallt och inte få panik. Det är lätt springa fel när man inte tänker klart.

”Jävla kärring! Stanna, för fan!”

Ulla var nu ute på parkeringsplatsen och sprang vidare, ut till vänster på Loviselundsvägen, som kantade idrottsplatsen.

När hon sprungit ett tag längs gatan vände hon sig om igen. Killarna var redan på väg ut från parkeringsplatsen där hon själv hade kommit ut en stund tidigare. Rädslan hade nu spridit sig genom kroppen. Hennes kropp skakade. Hon sprang så fort hon kunde på trottoaren längs gatan.

När hon sprang förbi höghuset på Friherregatan, vände hon sig om en gång till. Hon kunde inte se killarna längre. De måste ha tröttnat. Hon stannade en stund och hämtade andan. En bit bort kunde hon se tunnelbanesymbolen. Hon sprang in och köpte en biljett medan hon oroligt såg sig om. Det var ingen där. Hon andades ut, men händerna skakade fortfarande. Detta hade hon inte varit beredd på. Fan vad slarvigt, tänkte hon medan hon sakta gick upp för trappan till perrongen. Hon slöt ögonen och tog ett djupt andetag. Snart skulle hon vara i säkerhet och på väg bort.

”Där är hon! Hon är där uppe!” hördes nerifrån.

Ulla vände sig om.

Några killar kom springandes fram mot trappan. Paniken spred sig åter i kroppen. Hon sprang uppför de återstående trappstegen och höll på att snubbla när hon skulle ta det sista steget.

Hon sprang allt hon kunde ut på perrongen. Skräcken hade fått henne att reagera helt reflexmässigt. Nu var det inte längre hjärnan som styrde. Det stod redan ett tåg och väntade. Hon sprang allt

hon kunde längs med tåget. Killarna sprang efter och var snart uppe på perrongen.

”Skynda er! Hon är där framme!”

Ulla hoppade på tåget och vände sig om för att se vad killarna gjorde.

Killarna hoppade på några vagnar längre ner och började springa genom de tomma tågagnarna mot henne. Det var bara två vagnar mellan dem.

Precis innan tåget skulle gå iväg, hoppade Ulla snabbt av tåget. Killarna uppfattade inte att hon hade hoppat av och fortsatte springa genom vagnarna. Hon gömde sig snabbt bakom en pelare för att de inte skulle få syn på henne. De uppfattade inte att hon hade hoppat av och blev kvar på tåget när det åkte iväg.

När tåget hade försvunnit, kunde hon känna tårarna komma. Hon var tvungen och sätta sig ner. Allting snurrade. Hon började hyperventilera och fick kväljningar. Hon trodde hon skulle kräkas, men det kom inget.

Hon reste sig upp efter en stund och gick långsamt tillbaka till trappan medan hon torkade bort tårarna.

För säkerhets skull tog hon det första tåget åt andra hållet. Hon åkte en hållplats, till Hässelby strand, och gick av. Hon vågade inte ta tunnelbanan, ifall killarna skulle stå och vänta på henne någonstans längs linjen eller åka tillbaka för att se om de kunde hitta henne. Hon kollade upp alternativa färdmedel på SL:s

hemsida. Buss 119 mot Spånga och sedan pendeltåg 35 mot Nynäshamn skulle ta henne till Stockholms central på 42 minuter. Det var faktiskt bara 9 minuter längre restid än med tunnelbanan.

Louboutin får vänta till en annan gång, tänkte hon när hon gick bort till busshållplatsen. Nu ville hon hem.

Under de två timmar som hon var tvungen att vänta på tåget till Lund, kunde hon inte sitta still. Hon gick omkring i alla affärer runt omkring Stockholms centralstation. Det kändes som att så länge hon rörde sig, kunde ingen ta henne.

På tåget till Lund kunde hon äntligen slappna av. Efter en inplastad bulle och lite kaffe, somnade hon och hon sov nästan hela vägen till Lund. När hon vaknade i Eslöv, visste hon att hon strax skulle vara hemma. Hon började skratta lite inombords. Det var ju ändå ganska häftigt det som hade hänt. Hon var nöjd med att ha lyckats lura killarna precis som hon hade sett på film så många gånger. Det gamla hoppa-på-hoppa-av-tåget-tricket. Tänk att det hade fungerat i verkligheten! Att ha blivit kallad tant och kärring var dock inte så trevligt.

När Ulla kom till jobbet dagen efter var klockan över tio.

...